

grans, serà impossible creuar-les, així que hem de rodejar-les. Per fer-ho haurem de baixar. Només una mica, espero. Perquè perdre alçada sempre m'ha tocat una mica la moral, i ara mateix, més. En ressequim una de les més grans fins arribar al final, ens assegurem, passem a l'altra banda i cap a una altra.

Ha passat gairebé mitja hora i, ara sí, ja podem mirar amunt. Sembla que ja ho tenim!

Només ens separa del nostre objectiu una llarga pujada d'uns 50° o 55° per un llarg camí fre-

foto: Mireia Núñez

sat. El camí té una fondària de mig metre, com a mínim, sembla que algú amb una pala i molta paciència, l'hagués cavat per entre les esquerdes. No tenim dubtes, res no ens pot allunyar de fer cim. Espero no tenir més sorpreses.

Caminem entre la impaciència i l'emoció del cim, i es fa llarg, molt llarg.

Hem arribat! Som al Veintimilla, 6.270m, més a prop del sol que mai!

Estic emocionada, commocionada, no ho sé. No fa falta dir res, ho hem aconseguit!

L'esforç ha valgut la pena. Farem unes fotos, una abraçada i cap avall.

La cota màxima queda a només 800 metres, però aquesta vegada no podrà ser. Ens hem de conformar, hem de baixar, ja fa estona que el temps ens avisa que s'apropa una tempesta. Així que comencem a baixar per la mateixa ruta, fins arribar als núvols de tempesta. Comença a nevar i la boira no ens deixa veure més de dos metres enllà. Seguim baixant pel camí fresat fins arribar a les esquerdes. Tot i que l'altre grup que ha pujat avui ens ha explicat com passar una de les esquerdes més grans sense haver de baixar, la boira no ens

ha deixat veure el camí. Així que tornarem a fer la mateixa operació que fa una estona, amb l'afegit que fa fred, neva i no veiem res. Buf! Quines ganes que tinc d'arribar.

Continua nevant i la boira segueix sense deixar-nos. Començarem a anar cap la dreta, per evitar passar pel Castillo. Baixem i seguim baixant, fins que deixem enrere els núvols i la glacera. Ara que tenim visibilitat, veiem que ens hem passat el camí. Ara..., no ho sé, hem anat

massa a la dreta. En Jorge creu que podem baixar per un altre lloc però el terreny és de roca i pedra descomposta. Aquí estem, a punt de desgrimir una mena de paret on tot cau a sota dels nostres peus. Amb l'ajuda d'una corda baixem un per un, i ens esperem en un lloc segur per evitar un cop de roc. A partir d'aquí, el terreny sembla pla i sense sorpreses. Ja estic cansada de tantes sorpreses.

Només queda arribar al refugi, ha de ser a prop perquè

estem a la mateixa alçada. Portem hores caminant, he perdut la noció del temps, i el refugi no arriba. La llum del sol s'esmoreeix i nosaltres seguim caminant. Ja fa estona que no esperem trobar el refugi darrera d'un turó o al final d'una vall. I allà és! Amb el Franklin i els guardes esperant-nos a la porta.

Crec que després de tot, no ha estat gens malament. Ha estat una gran experiència.

Ens emportem un gran record de les muntanyes de l'Equador i de la gent de la Sierra.

Mai tornarem a estar tan a prop del sol.

El viatge continua,...

Per poder pujar al Chimborazo, 6.270 m, primer vam anar a:

Pasochoa, 4.200m

Rucu Pichincha, 4.696m

Corazón, 4.791m

Iliniza N, 5.126m

Cotopaxi, 5.897m

Mireia Núñez